

ЗДРАВКО ПОПОВ

ЕПИЗОД

chitanka.info

ЕПИЗОД^[0]

Човекът така се беше омотал и овързал в един шлифер със сгрешени размери, че в края на краищата съвсем сериозно наподобяваше денк. Добродушно-страдалческа схема на лицето му съставяше някакво мистично съзвучие с добродушно-страдалческия фасон на дрехата.

— Добър ден — каза човекът-вързоп.

— Добър ден — отговори другият.

— Вие бяхте поетът Боров, нали?

— Ако ви е удобно, аз и сега съм поетът Боров. Освен ако не искате да ми съобщите, че вече не съм толкова поет.

— О... Напротив, идвам тъкмо при поета! Ето каква е работата, аз от време на време пиша музика. Не го разбирайте, че съм бог знае какъв музикант, въпреки че съм завършил... Пиша за естрада, цялата работа е да се композира мелодия върху даден текст.

— Не ви осъждам.

— Благодаря... Точно сега има конкурс. Спрях се на едно от вашите неща. Там вие сте казали в стиховете си именно това, което аз искам да кажа с музиката си, разбирате ли? В случая обаче ме безпокои размерът на отделни редове. Става дума, че за мен той не е напълно удобен. Но тези неща могат да се променят единствено с ваше позволение...

— И аз имам такова чувство. Дайте да видим стихотворението.

— Ще ви помоля да чета аз, за да си тактувам. Ето:

*„Две хубави очи. Душата на дете
в две хубави очи; — музика — лъчи.
Не искат и не обещават те...“*

- Така ли пише наистина?
- Разбира се... Защо?
- Хм. А после трябва да имаме:

*„Душата ми се моли,
дете,
душата ми се моли“*

— Да! Но, за да се съгласува с музиката ми, налага се някакъв аранжимент. Тук съм направил нещо условно, колкото да ви улесня:

*„Душата ми се моли — във ритъм и лъчи,
душата ми се моли — за твоите очи...
О, знам, не искат и не обещават те —
защото си дете!“*

- Хи-хи-хиииии!...
- Моля?
- Нищо, нищо, добре сте го докарали!
- Нали? Но има и рефрен:

*„В буен ритъм аз се питам:
— ѝе, ѝе, ѝе —
защо пък си дете?“
— Хи-хи-хиииии!...*

- Моля?
- Нищо, нищо, простете. Аз малко... Наистина, не виждам как би стояло по-добре! Кой все пак ви насочи при мен?
- Йероним Йеронимов, пропуснах да ви кажа! Ваш приятел и състудент. Понастоящем, мой приятел и съгражданин.
- Хумористът?

— Именно! Всъщност той ми препоръча и стихотворението ви, също е очарован от него. Все се канех да дойда насам, но не остава време. Това са сто и шейсет километра до столицата. Днес е неделя и реших...

— Разбирам, добре сте направили. Вижте какво, уточнете аранжимента както ви е удобно. Това е стара работа, почти бях забравил, че съм я писал. И поздравете приятеля! Никога не съм подозирал, че от този човек ще излезе чак такъв хуморист...

[0] В четивото няма абсолютно нищо променено по отношение на живата действителност — освен, разбира се, имената. — Бел.авт. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.